

SERRA DE BUSA JARDÍ BOTÀNIC (MD+) 130m

Oberta per J. Medina, T. Barrera i J. Cols
l'any 1990.

Via de tall clàssic interessant i ben trobada,
enllaça intel·ligentment diedres i fissures fins
guanyar la vertical muralla sud de la Serra de
Busa. Recomanable sempre que acceptem el joc
que ens proposa la roca de la contrada.

Material: 12 cintes exprés, joc de tascons,
joc de Camalots fins el #3 i alguna baga llarga.

És impossible no deixar-se seduir per aquesta raconada del Solsonès, que converteix inevitablement l'acció de l'escalada en quelcom més que un mer exercici gimnàstic. Contemplació, concentració i franquesa és tot el que ens demana Busa per poder gaudir-la com es mereix. La *Jardí Botànic* endemés, ajuda amb un traçat de pura lògica, on donar la talla i escalar sense excuses.

La via, de tall clàssic, es desenvolupa quasi en la seva totalitat per terreny fissurat, amb roca generalment bona (alerta però, que NO és Montserrat). Tots els llargs tenen trams bons, destacant-hi el segon, amb una secció de roca de primera, i el darrer, atlètic i mantingut. Malgrat el nom, no és una via excessivament vegetada. Només recomanable per qui accepti el joc que ens proposa la particular roca de Busa.

- Via: Jardí Botànic
- Dificultat: V+/Ae (MD+)
- Dificultat obligada: V+/Ae
- Llargària: 130 metres
- Grau d'exposició: Mitjà
- Grau de compromís: Mitjà
- Equipament: Semi-equipada amb espits i tres claus
- Material: 12 cintes exprés, joc de tascons, joc de Camalots fins al #3 i alguna baga llarga
- Orientació: Sud
- Valoració: ****

Aproximació:

Des de Solsona prenem la carretera cap a Berga (C-26) fins que trobem una desviació cap a Besora. Continuem per pista asfaltada direcció a Busa. Poc abans d'arribar al pla de Busa ens desviem per una pista de terra que marxa cap al sud i passa pel peu de la cinglera. Estacionem en un petit aparcament al costat pocs metres abans d'un trencall. Continuem a peu direcció Orriols fins arribar a una edificació. Aproximadament 100 metres passada la casa prenem una pista a mà esquerra. Quan siguem a la vertical de la via deixem la pista i continuem pel bosc fins a peu de via.

[Aproximació a la via amb Google-Maps](#)

La via:

La primera tirada és una fissura/diedre molt vertical amb una alzina i dos savines que ens surten al pas. Al segon llarg, un cop encintat el primer espit hem d'obliquar a esquerres per una placa de roca excel·lent fins atènyer una fissura; aquesta l'hem de deixar al cap de pocs metres per anar a buscar l'esperó. A la tercera tirada superem una curta fissura de roca mediocre i flanquegem per la vira fins una bona savina on muntem reunió. El darrer llarg és la cirereta del pastís, vertical i amb algun passatge atlètic que haurem d'acabar de protegir.

El que més m'ha agradat:

- Itinerari ben trobat, vertical i mantingut.
- Roca més consistent del que aparenta, amb algun tram a estudiar i altres excel·lents.
- Entorn sublim.